

**Astrid Myntekær's
udstilling *Mana Stash*
befinder sig et sted
mellem det
højteknologiske og det
overnaturlige. Med et
udenjordisk og forfinet
udtryk har Astrid skabt
en dragende
konstruktion af
japanske måtter, hard
drives, algestøv og
apokalyptiske
fornemmelser.**

Mana Stash, som kan opleves frem til d. 2. december, er Astrid Myntekær's (f. 1985) bidrag til udstillingsstedet Tranen's efterår/vinterprogram *Mists of Dawn*, som fokuserer på spændingsfeltet mellem skabelse og udslettelse. Med inspiration hentet fra et seks måneders residencyophold i den forurenede

tatami-måttes dimensioner og spirulina-algen som tematisk afsæt.

Fra pressteksten: *"Alger udgjorde det første liv på jorden og skabte den ilt, der siden har gjort andet liv muligt. I Astrid Myntekærs Mana Stash repræsenterer algerne både død og genfødsel. I dag, hvor verdens metropoler langsomt kvæles af forurening og iltmangel, er algerne både en del af truslen og samtidigt er de en ny teknologi til rensning af luft- og vand, et bidrag til eksperimentel energiproduktion i algereaktorer samt et af helsekostindustriens populære kosttilskud.*

I Mana Stash former algers selvgenererende økosystemer et miljø af livsformer hinsides det menneskelige. Mana er mytologisk et ord for en overnaturlig kraft, som alt i universet besidder. Det peger også på Biblens 'Manna fra Himlen', som Gud strør ud over sit folk under ørkenvandringen til deres overlevelse. I dag bruger spilindustrien 'Mana Points' eller 'Magic Points' som tal for

IDOART.DK

Astrid Myntekær "Mana Stash" | Fotos af David Stjernholm.

Siden hjemkomsten fra sit
residency på Institute For
Provocation i Beijing i 2015 har
Astrid forberedt sig på

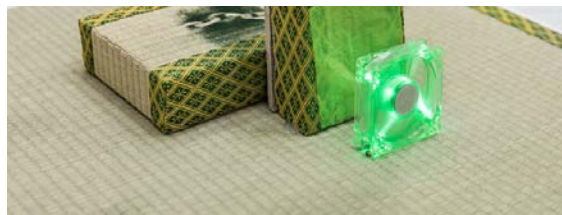
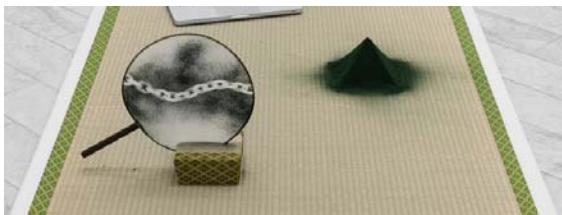

endeligt at kunne udføre dem under udstillingens installation. Dette giver installationen et både skrøbeligt og forfinet udtryk, som balancerer mellem det statiske og dynamiske, død og genfødsel, skabelse og udslettelse.

I løbet af forberedelserne har Astrid inviteret kunstner og forfatter Kristian Byskov til at skrive en tekst med samme udgangspunkt i science og mysticisme, med referencer til new age, spiritualitet og science fiction. Teksten skal ses som et samarbejde mellem to kunstnere og er et fremragende bud på en mere sanselig måde at formidle en billedkunstners værk på. Vi har været så heldige at få love til at bringe Kristian's tekst i sin fulde længde. Læs med herunder:

IDOART.DK

Astrid Myntekær "Mana Stash" | Fotos af David Stjernholm.

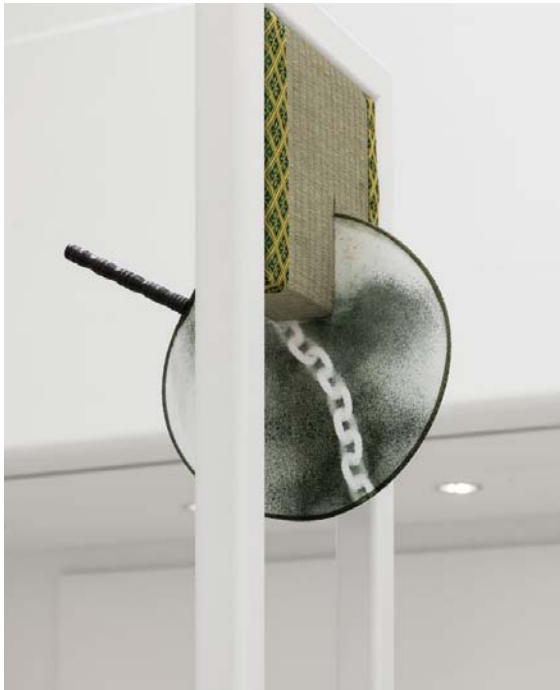
EN FORTÆLLING AF KRISTIAN BYSKOV

Rummet har fire vægge og intet tag. De fire vægge slutter foroven åbent til himlen. Den kolde morgenluft falder ind. Et hvidt lys skinner fra midten af rummet, skærer Rakel i øjnene. Hun bevæger sig meget langsomt imod lyset. Det kommer fra et objekt, en blank, hvid skål med runde kanter. Mælkeagtig i overfladen som synes at absorbere lys og sende det ud i intense doser. Skålen kommunikerer intet og bevæger sig ikke. Den er ren for

daler udad, væk fra centrum i rummet. Partiklerne tiltrækkes tungere legemer, hvirvler i små spiraler, langsomt, for at finde den nærmeste tilstand. Rakels krop føles tung, hun ser på sin arm, hvordan støvet falder og lander, sætter sig i det øverste lag af de grå dun som dækker hendes hud. Hun lader armen falde, men selvom det føles, som om den falder, bliver den i sin stilling, halvt bøjet, stillestående i luften. Det hvide lys får støvkornene til at skinne som krystaller. Violet og turkis. Blinkende og skiftende i langsomme rytmer. En lyd fylder rummet som en fjern sværm af insekter, som når luft fanges i øregangen og forbinder den ekstreme nærhed af membraner udsat for tryk med den fjerne fornemmelse af alle lyde på én gang. Støvet daler langsommere, som om det er ved at stoppe. I en uendelig slowmotion fortaber det sig i sin egen nedtrapning og foregiver det tøvende i et tempo der ikke er konstant, men som altid vil fortsætte.

IDOART.DK

Astrid Myntekær "Mana Stash" | Fotos af David Stjernholm.

Astrid Myntekær "Mana Stash" | Fotos af David Stjernholm.

En summende lyd vækker Rakel tidligt. Det var svært at falde i søvn for lydkanonernes trykbølger udenfor vinduet. Det er nu hver nat, de høres. Deres lyd er så øredøvende, at den netop ikke synes at kunne høres men kun mærkes som slag imod husenes tynde ydervægge og de blottede kroppe. Vibrerende glas der rasler som papir. Den samme drøm om stilhed sidder i Rakels hukommelse hver morgen. Lyse toner fylder morgenrummet ovenpå den summende lyd af Rakels vibrerende telefon. Luften er tyk hvidlig. Det føles som om

steget op af jorden. Luftens tykkelse er kombineret med en tørhed som sidder under huden, føles som om den kommer fra knoglerne. Det er blevet sådan gradvist, i takt med at Rakel tiltagende bevæger sig i mere sporadiske tempi. For hende er dagene gået fra barndom til et spring af stillestående gnister til denne begyndende fortykkelse af luften. Rakel åbner munden i et forsøg på at hjælpe vejrtrækningen på vej. Den bliver tiltagende besværet, mister sin rytme. Som om vi alle skal kvæles på et tidspunkt, tænker hun. Rakel står ud af sengen, langsomt. Telefonens summen bliver ved, den kan ignoreres lidt endnu. En anden summen, lyden af en flyvemaskine, blander sig. Den toner hurtigt ind, så ud. Rakel ruller sin seng sammen til en cylinder og stiller den i hjørnet. Hun går en runde i rummet som er indrettet med et underlag af strå. Rummet har ingen møbler kun et rektangulært felt på gulvet i midten. Dette felt er afgrænset med grønne og gule, mønstrede

indtørret te i bunden. Som et minde fra en fortid der ikke kan gentages. Rakel strækker sig. Fascia-laget under huden, det er som om det er størknet. Blevet porøst, brækker sig i flager, blander sig i væskerne, gør kroppen til bare grød med skelet. Rakel lader armen falde ned til siden. Det føles ikke som om den er afslappet, den er stadig i bevægelse, bliver ved med at falde. Alting kan altid blive mere vertikalt. Stablinger mere komplekse, man kan altid presse ting sammen så de er mere lodrette. Mere i lag, men tyndere, distribuerede imellem hinanden ned til op og op til ned. Et tårn af farvede lys rejser sig fra feltet i midten, en stor assemblage af Rakels liv. Det er hendes nære fremtid, hendes dag. En kalender der er blevet et tårn. En høj cylinder, mange forskellige sammensætninger, delene skifter i lag imellem hinanden, bliver synlige og usynlige igen for at en ny del kan vise sig. Den roterer og skifter langsomt, lyser i forskellige farver – lysegrønt, korngult og

IDOART.DK

Det knuger i brystet. Kalenderens bevægelige liv afgiver en duft af parfumeret jord, en duft der blander sig med den tykke luft i rummet og gør den sødlig. Duften giver Rakel en metallisk smag i munden. En kombineret hvidhed. En hvid skål, marmoragtig og glat men let og uden aftegninger og ujævnheder. Det rene er et tyndt lag der omkranser, opsluger og får ting til at forsvinde. Rakel bliver ængstelig over kalenderens omfang og højde. Rakel fejer døren til side og går hurtigt ud af rummet.

...
Fuld af kroppe der hiver efter vejret. Luftens hvide tone er dæmpet med enkelte tætheder. Som en organisme der vokser men ikke kan sprede sig mere og kun kan blive mere tæt. Som en by der kun kan vokse indad. Et stort billboard viser en newsfeed. Det frarådes at være aktiv med kroppen. Det frarådes at løbe efter bussen, at dyrke sport, at danse. Kroppen finder udmattelse uanset. Rakel ånder gennem et luftfilter, men det virker ikke rigtigt. Hun er stadig nervøs ved at fjerne det men kan se at flere hun passerer har gjort det. En mand nær ved hende falder sammen i et hosteanfald, han hiver hæst efter vejret. Som om hans lunger forsøger at trække sig selv tilbage i tiden. Fortovet er smalt, Rakel går under udhæng og små tage af presenning, spændt ud med snor og holdt fast til jorden af sten eller dunke fyldt med beskidt vand. Dybt inde under de små tage er der boder med stablede varer, råbende stemmer og sovende kroppe. Skydækket bliver tættere,

skarpe lys gør det sværere at se frem for sig. Rakel kigger op, en gennemsigtig skyskraber rejser sig foran hende. Blanke overflader reflekterer hinanden om kap med de små lys fra gaden, konkurrerer for at gennemtrænge tågen. En hvid skål, lys der gennemtrænger, renses lungerne. Lyden af bølger der flytter materiale. En tung dieselmotor. Alles forsvundne lugtesans. Til fordel for en begrænset bevægelighed. En afmålt fare som bliver hængende i luften, synlig og usynlig på samme tid knugende om brystbenet. Rakel tænker på sin dag, hvor begynder den, hun kan ikke længere huske hvad der skal ske. I skyskraberen bliver alting lukket ned, mennesker strømmer ud og forsvinder under plastikoverhængene. Hun åbner et hologram med sin kalender, den tårner frem foran hende med skyskraberens glasvæg bag sig. Et cylinder og en flade. Lagene skifter og forsvinder, blinker og toner frem. Rakel har mistet vejret. Hendes arm falder langsomt, som skærer den igennem en blød ost,

glinse, små korn falder fra den, hvirvler ud og bliver en del af skyen. De grå dun på hendes arm reflekterer violet og turkis i små glimt. Dryssende som et elmetræ der taber sine frø. Kalenderen roterer om sin egen akse. En tekop af metal bliver tabt på fortovet mens Rakel mærker sin krop fordele sig i små, lette korn. Et minde fra en fortid der ikke kan gentages.

RIKKE LUNA & MATIAS

Rikke Luna (f. 1988) og Matias Albæk-Falk (f. 1988) er stiftere af idoart.dk, og driver derudover formidlingsbureauet I DO ART Agency samt forlaget I DO ART Books. Rikke og Matias bor og arbejder i København.

FACEBOOK 0

TWITTER

♥ 2 LIKES

COMMENTS (0)

Oldest First [Subscribe via e-mail](#)

RELATED POSTS

THE WORLD OF RUI TENREIRO
BJARKE STENBÆK

REITIR: TOOLS FOR TRANSFORMATION
ARI MARTEINSSON

[FORSIDE](#) | [I DO WHAT?](#) | [BIDRAG](#) | [KALENDER](#) | [VIDEO](#) | [ARKIV](#) | [WRITE US](#)

MODTAG NYHEDSBREVE FRA IDOART.DK

Tilmeld din emailadresse her og modtag nyheder og opdateringer.

